

מפגש רביעי – הרצאה בסדרת אזרחות

הנושא: אזרחות/לאומיות ולסביות

מרצה: רימא מאסוואת

רימא העבירה דף ובו הקטע הבא -

“למרות שהפיקוח על מיניות (יצירת סטיגמות והוצאה מן החוק של מספר סוגים של סקס שלא למטרות רבייה, ספציפית סקס הומוסבטי וזנות) קשור בחלקו לסקס, מדובר גם ביותר מסקס. מוטמעים כאן סמנים חזקים על מהי מיניות מקובלת ונכונה, על סוג המיניות אשר כביכול מסכן את האומה ועל סוג המיניות אשר מקדם אזרחות. כעת לא כל אחד יכול להיות אזרח, מכיוון שאחדים כבר סומנו על ידי המדינה כלא-מולידים, נמצאים בחיפוש אחר סקס למטרת הנאה בלבד, סקס אשר אינו יותר תינוקות ושאין לו ערך כלכלי. בסירובם להכיר בציווי ההטרסקסואלי של אזרחות, אנשים אלו, לפי המדינה, מהווים איום עמוק על עצם קיומו של האומה. לכן אני טוענת שבעת שהמדינה נעה לכיוון כינון והגרה מחדש של האומה, היא בו זמנית מחייה את האומה כהטרסקסואלית.”

מתוך NOT JUST ANY BODY CAN BE A CITIZEN -THE PLOITICS OF LAW SEXUALITY .AND POSTCOLONIALTY IN TRINIDAD AND TPBAGO AND THE BAHAMAS

על הלוח מצוירת פירמידה שמנסה לבחון מיהם האזרחיות/ים שמקבלים/ות את כל/מרבית הזכויות. בפינה העליונה – משפחה הטרסקסואלית מונוגאמית עם ילדים בריאים.

רימא שואלת מי עוד בפירמידה ואיכן? מיהי הזהות המועדפת?

הקבוצה : הזהות המועדפת היא גבר, יהודי, יוצאי צבא, מעמד כלכלי גבוה, אשכנזי, נשוי ומונוגאמי, סטרייט, עם ילדים.

רימא: איפה המקום של הלסביות? ברור שהוא מתחת בפירמידה וכמה שהן מתרחקות יותר מהזהות המועדפת – הן בעלות פחות זכויות. ללסביות פלשתיניות אין היום אפשרות להגיע למעלה הפירמידה בישראל.

למה המבנה הזה הוא כזה?

- כי גברים רוצים לשמר את מעמדם.
- המשכיות האומה.
- בעלי הון רוצים לשמור על הונם.

איך החברה/מדינה משמרת את המעמדות הללו? אמצעים לא פורמאליים -

- סטיגמות
- נידוי חברתי
- דת
- מנהגים
- רדיפה
- שיח ממשטר

אמצעים פורמליים

- מערכת החוק (חוקים, אכיפתם)
- תמריצים כלכליים

איך אנו כלסביות פוגשות את השוליות האזרחית שלנו בחיי היום יום? כמה זה משפיע עלינו כנשים לסביות שהזהות המינית שלהן לא יכולה להיות חלק מהתבנית העליונה? איך אנחנו מגדירות את עצמנו כאזרחיות לסביות?

נעה – אני הלכתי לבנק עם ילדי הקטן והבלונדיני כי ידעתי שזה יעזור לי בבנק ויתייחסו אלי יותר טוב.

חולוד- אני חייה בזוגיות לא נורמטיבית (לא נשואים, לפעמים חיים יחד ולפעמים) וגם מרגישה שזה שיש לי ילדה עוזר לי ונותן לי יותר זכויות.

רימא – בתור אשה גרושה כל הזמן מציקים לי בחתונות. כאילו חושבים/אומרים - יצאת מהתלם אבל ברור שתחזרי אליה.

נינה – יש את העולם בבית ואת העולם בחוץ. ברור לי שכלסבית אחיה עם פחות כסף וזה בגלל ששתי נשים מרוויחות פחות. לגבי זה שאין לי ילדים – בחוץ רואים אותי כמסכנה. כאילו יש לי בעייה אם אין לי ילדים.

רימא – אצל פלשתיניות לא יעודדו לסביות לעשות ילדים. תרומת זרע ללסביות זה מאוד לא מקובל. חד הוריות זה גם מאוד לא מקובל.

ניירוז – אנחנו צריכות גם לשאול אם אנחנו רוצות להיות חלק מהנורמה? אני לא רואה עצמי חלק מהפרוייקט הלאומי יהיה מה שיהיה. לאומיות כרוכה תמיד בגבריות.

נינה – יש לי חברה מזרחית מבית מסורתי. יש לחץ על "לעשות" ילדים. כשדיברנו על בנק הזרע אמא שלה אמרה "את לא פרה ואני לא מסכימה שיזריעו לך".

איך אנחנו מוצאות לנו בית שנוכל להיות בו שוות?

נינה – את חייבת לבנות בית פרטי. העולם בחוץ תמיד יסמן שאת לא בסדר. שאת לא עומדת בציפיות. צריך לבנות מקום בטוח שממנו אפשר לצאת לעולם. קהילה תומכת.

שירין – לפעמים צריך גם את החוק. את ההכרה שלו. לפעמים צריך את המדינה כדי שיהיה אפשר לבנות בית.

טליה – צריך גם בית פרטי וגם לצאת החוצה. לשנות את החברה והמדינה. יש הרבה דאגות ודברים להתמודד איתם ואם נעשה את זה נקל על חיינו.

דיאנא – גם חושבת שצריך גם בית פרטי וגם לצאת החוצה. צריך גם לעבוד על חוקים וגם לחזק את הקהילה. כדי להתקדם צריך לפעול לשינוי חברתי ולהיאבק.

רימא – קראתי הצעה על כך שהזכויות לא צריכות להיות תלויות בזוגיות – שכפרט נקבל הכל באופן שווה. התא המשפחתי לא צריך להשפיע על מה שנקבל מהחברה/מדינה.

ניסרין – אני רוצה לערער על עצם ההנחה שאנו צריכות מדינה. אני לא רואה שום דבר טוב שיצא ממדינה. מדינת לאום היא תמיד משטר מדכא. לוקחים מאיתנו מיסים ועושים מלחמות. משטר מדכא מיניות וממשטר גוף. לא צריך את המדינה ואפשר ליצור קהילות תומכות.